

El rugbi, un esport menyspreat

«El problema arriba quan es compara el rugbi amb el futbol. I aquí hi ha la mare de tots els ous: tots, absolutament tots els esports es mesuren amb el futbol i la cultura que l'envolta»

Un dels moments del Mundial de Rugbi 2019 | Europa Press

Que no sóc una gran aficionada a l'esport és quelcom que sap tothom que em coneix una mica. Aquesta mateixa gent se sorprèn quan de cop, i cada quatre anys, m'entra una febrada amb el Mundial de Rugbi.

A Sant Boi la passió per l'esport de l'ovalada et pot arribar per curiositat o per tradició. En el meu cas va ser per aquesta segona, gràcies a tot un llinatge familiar que hi hem jugat o encara hi juguen, de tiets fins germans, passant pels cosins i tots del club de la casa, la Unió Esportiva Santboiana, que de fet i poca gent sap, és el primer club que es va fundar a tot Espanya.

Ahir dissabte vam viure la final del mundial, que va acabar amb la victòria de Sud-àfrica (<https://www.naciodigital.cat/noticia/190249/sud-africa/guanya/mundial/rugbi>) davant una Anglaterra que no va poder aturar el joc ofensiu dels *Springboks*, va ser un partit preciós que vaig veure en pijama amb el meu pare mentre ell gaudia i jo patia moltíssim. Perquè si una cosa m'ha ensenyat el meu pare, és que en el rugbi animem qualsevol equip menys Anglaterra.

El mundial ha aconseguit que aquest esport aparegui mínimament en alguns mitjans de comunicació, quan no hi apareix mai. A la ràdio se n'ha parlat, a la televisió han fet resums d'algun minutet i hem vist com s'han compartit per les xarxes les imatges típiques i tòpiques. Si bé és cert que des d'alguns mitjans s'ha fet un gran esforç, com per exemple a RAC 1, on han portat cada setmana a en Francesc Gómez per fer una secció al programa *Superesports*. Altres, però, han

fet un seguiment que no sabria dir-vos si fa més mal que bé a l'esport i sap més greu encara quan això es dona a les ràdios i teles públiques del país.

Una de les qüestions que més omple el rugbi de misticisme són els "valors" que envolten aquest esport. Hi ha moltíssims tòpics que l'envolten i que acaben convertint-se en frases que et deixen anar persones que tampoc en saben gaire, bàsicament per quedar bé. El respecte a l'àrbitre i al rival, el tercer temps, el passadís o la *haka* són mantres que es van repetint fins al punt que semblen conceptes buits, quan realment estan carregats de continguts.

El problema arriba quan aquests tòpics són els que omplen els mitjans, les tertúlies esportives i els comentaris a xarxes. El problema ve quan es parla del rugbi comparant-lo amb el futbol. I aquí està la mare de tots els ous, tots, absolutament tots els esports es mesuren amb el futbol i la cultura que l'envolta.

Ens sorprèn que en aquest esport es parli amb respecte a l'àrbitre, perquè al futbol això no passa. Al mateix temps diem que el rugbi és un esport agressiu perquè es compara amb el futbol, quan això no és veritat. La Gemma Martínez (1998) jugadora de la Unió Esportiva Santboiana em va comentar que el tòpic de l'agressivitat és amb el que més es troba. "La gent es pensa que és un esport molt agressiu i jo sempre els contesto que agressiu pot ser la boxa, però que en cap cas en el rugbi vas a fer mal a l'altre, és simplement un esport de contacte".

El futbol converteix el rugbi no tant en un esport minoritari, sinó en un esport minimitzat. El Marc Palomar (1999), jugador del primer equip de Sant Boi, comenta que la cultura futbolística d'aquest país tapa tots els altres esports, que queden al marge de l'atenció pública així com del *share* i en definitiva, dels diners.

Però si quan tens un micròfon davant, els periodistes d'aquest país es dediquen a repetir tòpics, poc o gens es pot avançar per promoure que la gent sàpiga, gaudeixi, practiqui i aprengui d'aquest esport. Si passes més minuts de televisió posant la *haka* de Nova Zelanda que explicant alguna jugada o quan es fa una *touche* o una *melé* (o *scrum*).

Tant en Marc Palomar com la Gemma Martínez com jo mateixa estem d'acord i acceptem que el rugbi no és un esport fàcil així d'entrada: té moltíssimes normes i variacions. Fins i tot la Gemma afirma que ella després d'un any de jugar no sabia per quina raó pita l'àrbitre *melé*, però que ella corria fins que la tiraven a terra i amb això en tenia prou, "perquè el rugbi t'enganxa, tant socialment com dins del camp". Es tracta al final de voluntat, aprendre ràpidament quatre normes i anar millorant a mesura que el veus.

Perquè estic farta d'escoltar excuses que el rugbi és un esport molt complicat i que no s'entén i com no s'entén no el mira ningú. Perquè si som sincers, així entre nosaltres i ara que no ens escolta ningú, el futbol tampoc l'enteneu massa, però feu veure que sí i nosaltres ho acceptem sense protestar molt perquè entenem que amb alguna cosa heu d'omplir hores de ràdio i televisió.

I per sort en tres mesos tenim un altre cop el Torneig de les sis nacions. Go Ireland!